

FOLK OG LAND

 TAsenavn. 79
 Ulløva Hageby

McCARTHY - SAKEN Enken etter myrdet NS-mann søker om erstatning, men blir avvist

Viktig vitneprov holdes tilbake

En ensrettet presse gir et galt bilde av det som foregår

Når en leser norske avisers omtale av McCarthy må en bli slått av den gjennomførte ensrettethet. — For å kunne danne seg en begrunnet mening om en sak, og ganske spesielt om den sak som verserer mellom senator McCarthy og hærminister Stevens, må en høre begge parter, mens den norske presse stort sett har tatt parti for rettsakens begynnelse, for McCarthys motstandere, samtidig som det rent ut spruter av et hysterisk hat til den mann som har satt seg som mål å uskadeliggjøre sovjetagentene i den amerikanske statsadministrasjon, avsløre og fjerne spioner og andre «security-risks».

Når dette skrives ser det ut til at saken McCarthy—minister Stevens har låst seg fast i uendelige avhøringer. Norske aviser forteller at det er McCarthy som trenerer saken, mens han selv i virkeligheten har gjort store anstrengelser for å få den begrenset i både tid og omfang.

Det springende punkt er McCarthys igangsatte undersøkelser angående spionvirksomheten ved Fort Monmouth, som tok til i august i fjor. Det var da tydelig at hærminister Stevens følte seg meget foruroliget i denne anledning. Hans underordnede, kommanderende general Lawton arbeidet imidlertid lojalt sammen med McCarthys undersøkelseskomite og avskjediget de personer som rustenktes for å være «sikkerhetsrisikoer» (security-risks). Så ble general Lawton en dag ringt opp av hærminister Stevens juridiske konsulent Adams, som «håpet at generalen kunne finne en utvei til å trekke tilbake visse avskjedigelser som han hadde anbefalt som «security-risks».

Like etterpå ble general

Lawton av hærministeren opplyst om at han skulle forflyttes fra sin kommando ved Fort Monmouth. Stevens underrettet McCarthy om den forestående forandring, og det er grunn til å tro at senatoren ble mektig vred. I et hvert fall ble general Lawton sittende.

Det meddeles at general Lawton før han gikk med på å avgi forklaring i retten hadde fått løfte om at senator McCarthy ville beskytte ham med repressalier fra hærens side. McCarthys egentlige fiende anses dog ikke for å være

Stortingsproposisjon nr. 59/1954, som omhandler «Billighetserstatninger av statskassen», er kommet, og der fremlegges søknader på erstatninger. De fleste er avgjort av departementet på forhånd, mens noen fremlegges for Stortinget til endelig avgjørelse.

En av disse saker gjelder en enke med 2 mindreårige barn, hun søker om billighetserstatning for tap av forsørger. Hennes mann, som var medlem av NS, ble likvidert 1. mai 1945 av en person tilhørende hjemmefronten.

I skrivelse av 21 mai 1951 til enkens sakfører har Riksadvokaten bl. a. anført

«Ved de undersøkelser som er foretatt synes det på det rene at likvidasjonen er utført uten forutgående ordre fra overordnet myndighet. Det er imidlertid lagt til grunn at det er en krigshandling, idet likvidasjonen er utført for å hindre at mannen anmeldte til fienden eller dennes hjelpere illegal virksomhet som han var kommet underværmede. Likvidasjonen er straks etterpå godkjent av vedkommende militære sjef, som i dette tilfelle sto direkte under forsvarrets overkommando, og ble innrapportert til høyeste militære myndighet like etterpå.»

På dette grunnlag var saken henlagt av påtalemyndighetene ved belutning av 27/7 1949 i samsvar med de generelle retningslinjer som er gitt for behandlingen av disse saker.

Det anføres i søknaden om billighetserstatning at mannen ble skutt «uten at det forelå noe som kunne berettigede gjerningsmannen til å handle på egen hånd som han gjorde». Det er særlig vist til en forklaring fra et vitne som var til stede ved likvidasjonen, som på vesentlige punkter har forklart seg annerledes enn gjerningsmannen.

Fruen har søkt Sosialdepartementet om enkepensjon etter lov om krigspensjonering og er godkjent som berettiget til pensjon etter gruppe 3 fra 1. juli 1952. Hun søker nå om erstatning fra tiden 1. mai 1945 til 1. juli 1952. Hun mener at en billighetserstatning kan tjene som oppreisning og sette henne i stand til å la

barna få den utdanning de har krav på.

Riksadvokaten har uttalt at spørsmålet om billighetserstatning i et tilfelle som dette har stor prinsipiell rekkevidde, da utbetalingen i nærværende sak vil kunne få konsekvenser for en rekke andre saker, hvor det på det nærværende tidspunkt ikke er mulig å gjøre seg opp noen sikker mening om hvor nødvendig det i sin tid var, at likvidasjonen ble gjennomført. Svaret må avhenge av hvor langt staten vil gå med på utbetalinger nå som erstatning for skade ved krigshandlinger.

Justisdepartementet finner etter de foreliggende opplysninger ikke å kunne tilstå billighetserstatning.

Regjeringsadvokaten har foretatt en inngående vurdering av bevislighetene i saken. Han har hatt utlånt etterforskningsdokumenter og gjennomgått disse. Han uttaler bl. a. følgende

«Jeg finner etter dette, idet jeg dog atter en gang vil presisere min tvil, å måtte legge hjemmefrontmannens forklaring til grunn. Jeg legger da til grunn at den likviderte var alene med hjemmefrontmannen i bilen, at hjemmefrontmannen måtte forlate bilen et øyeblikk, at den drepte hadde undersøkt lasteplassen da hjemmefrontmannen kom tilbake, at han truet hjemmefrontmannen med angiveri, og at han gikk for å ringe for å angi og at han ble skutt av hjemmefrontmannen mens han sto i telefonen, og før han hadde fått forbindelsen. Etter dette finner jeg å måtte slå fast at dette til-

(Forts. side 8).

Østeuropeerne samler seg i frihetskampen!

Stor partisanhær i Ukraina

London: I begynnelsen av mars undertegnet alle de politiske partier i landflyktighet en felles nasjonal samlings-deklarasjon. Dette var resultatet av et strålende, men vanskelig forarbeide av den gamle kjente general Sosnkowski som i siste krig var en av den daværende statsminister og øverstkommanderende, general W. Sikorskis (drept ved flyulykke i Gibraltar i 1943) nærmeste venner og medarbeidere. General Sosnkowski tok, etter Sikorskis død, over som øverstkommanderende for de polske landflyktige styrker, men måtte trekke seg tilbake etter forlangende av de vestallierte, som anså ham for en kompromissløs anti-kommunist «som ikke ønsket å samarbeide med eller forstå Stalin.»

Det ventes nå i London at Polens lovlige president August Zaleski vil utnevne gene-

ral Sosnkowski som sin etterfølger. I følge den polske grunnlov av 1936 er det presidentens rett å utnevne en etterfølger uten å samrå seg med regjering eller parlament. Det er nettopp denne lov som godtgjør legaliteten til de polske myndigheter i landflyktighet i London. Da den polske president i førkrigs Polen i september 1939 måtte flykte til Romania forfulgt av tyske og russiske tropper, utnevnte han senatspresident Wladyslaw Racziewicz, som da befant seg i Frankrike, som sin etterfølger. Det var Racziewicz som var president og ledet de polske styrker i landflyktighet i siste krig. — Før Racziewicz døde i juni 1947, hadde han utnevnt den nærværende president August Zaleski som sin etterfølger.

Hvis president Zaleski ut-

Forts. side 8

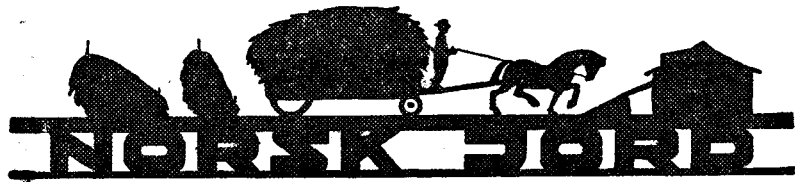
FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redaktør:

Finn Brun Knudsen

Telefon 55 76 56.

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

Landbrukets omsetningsorganer

Det er med S. M. som de andre som har svart på mine innlegg om denne sak. De tror at vi er motstandere av sentralene om vi tillater oss å kritisere at sentralene i dag har monopoltendenser. Jeg trodde det hadde fremgått av det jeg hadde skrevet at jeg ikke var motstander av omsetningscentralene. Det jeg er i mot er de monopoltendenser som gjør seg gjeldende blant sentralenes forkjempere i dag. Og når det slås fast at den som går inn i salgssamvirke skal binde sin gård i all fremtid for levering av sine produkter til dette, da mener jeg det er på tide at bøndene stopper opp og tenker seg om.

S. M. mener vi er det land som har best ordnet melkeomsetning. Ja, vi er i alle tilfelle kjent for våre flotte meieribygger, men det er mange av forbrukerne som ikke er fornøyd med de til dels lange veier til melkeutvalgene. Hva vi hadde fått for melken i dag hvis vi ikke hadde hatt melkesentralene blir bare gjetninger, men mindre pris enn i dag hadde det neppe blitt, nedslaktningen over store deler av Østlandet taler sitt tydelige sprog.

Jeg er enig i at det er bra med litt regulerende virksomhet i forbindelse med landbruksvarene og at det passer best at sentralene forestår denne; men at de greier å regulere vekk vareoverfloden har jeg fremdeles vanskelig for å forstå. Det har selvsagt sin betydning å få noen av toppene vekk, men de må jo nødvendigvis komme igjen senere. Den nødvendige regulering må kunne mestres like godt uten monopoler. Vi betaler jo alle våre avgifter til omsetningsrådet, og disse penger kan bl. a. brukes i markedsregulerende hensikt.

Det er riktig at jeg var ivrig for å bygge opp Gartnerhallen i 30-årene, og selv om jeg fant meg nødsaget til å forlate Gartnerhallen på grunn av det politiske oppgjør i 1945, er jeg fremdeles av den mening at Gartnerhallen er et gode for bondestanden og at den er medvirkende til det store oppsving grønnsaker og frukt har hatt, både i produksjon og forbruk. Men skulle den utvikle seg til monopol

ville den ikke bli noe gode lenger.

Den prekære matsituasjon vi hadde under krigen, gjorde jo regulering og rasjonering til en nødvendighet, og det var den gang tvungen levering gjennom Grønnsaksentralen for at det skulle være mulig å få en noenlunde fordeling. Grønnsaksentralen kunne den gangen sammenlignes med et monopol, men det er vel ingen som i dag ønsker seg tilbake til den tvangslevering vi hadde den gang.

Det er ikke bare «Nationen» som har nektet spalteplass om denne sak. «Produsenten» som vel alle bønder er med og underholder, hadde også en leder om denne saken, og jeg prøvde å komme med et tilsvarende svar. Men selv om jeg syntes jeg var svært spak og nøktern har de ikke villet ofre meg spalteplass. At bøndenes presse nekter spalteplass for disse innlegg er vel også av de ting som leder tankene hen på monopoltendenser.

Anders Hafskjold.

9 år etter -

Jeg har i flere uker gått i undring over «Nationen»s holdning overfor herrene H. Rognerud, A. Hafskjold og A. Berger, og vil skrive litt om hvorfor.

For ca. 3 år siden slo «Nationen» stort opp en oversikt over driften av Grette gård i Lier og eieren Hafskjold fikk ikke så få blomster. Senere ble Hans Rognerud, Lena, berørt på samme måte. Hva Berger angår, så ble iallfall hans egenskap som samfunnsborger fremhevet på hans 60 års dag 25. f. m. Som bonde og driftsherre taler også hans gård for seg selv.

I Folk og Land nr. 17 for 8. mai ser jeg av hr. Hafskjolds inserat at både han og Rognerud ikke får spalteplass i «Nationen», som nylig har fremhevet dem som foregangsmenn blant landets bønder.

Altså er det ikke pressefrihet for landets fremste bønder i avisen for Norges bondestand. Vissnok fikk nok Rognerud inn en artikkel, som ble besvart i «Nationen»s leder, hvori det bl. a. sto at: De som selv hadde stilt seg utenfor, burde være forsiktig med å kritisere.

«Nationen» tar storlig feil og burde vite det.

Hendelsesforløpet er slik: Landsstyrevedtak aa 25. mai 1945 i 3 punkter om ekskludering. (Her kan en som mener seg urettferdig behandlet søke om gjenopptagelse som medlem av N. B., hvis en kan fremlegge beviser for å ha manglende evner.)

18. desbr. 1947 nye retningslinjer fra N. B. om nytt medlemskap. (Her står: at en må være klar over at vedkom. kan virke sjenerende m. v. og må ikke få tillitsverv i organisasjonen.)

Allikevel har N. B.s tillitsmann forsøkt å få enkelte forsonet. En har forsøkt f. eks. å få hr. Hafskjold som medredaktør i Jonsok i anledning av landsmøte i N. B.

Da bøndene 1953 gikk til aksjon mot prismyndighetene skrev A. Berger en rettledning for oss utstøtte om lojalitet. Han underskrev artikler til «Nationen» med sted, datum og fullt navn, men «Nationen» nøyde seg kun med bokstavnene A. B. som underskrift. — Hvorfor?

Bondestandens talerør «Nationen» fortsetter altså fremdeles å sette

oss utenfor i følge hr. Hafskjold i Folk og Land. — Det er merkelig, når det gjelder bøndenes være eller ikke være som organisert bryg mot sosialiseringen av våre økonomiske interesser.

Det hele burde ordnet seg fra 4. juli 1949 å regne.

Det ble da avsaft full frifinnelsesdom angående medlemskap i Bondesambandet, reist som prinsippsak. Saken gjelde P. Jæger-Leirvik. Dommen var enstemmig og ble ikke anket.

Nationen tok ikke inn domspremissene, men skrev: «Styremedlem P. J-L. i det Nazistiske Bondesamband fikk 1 års fengsel.»

Denne straff (1 år) gjaldt medlemskap i N.S. og for å ha hatt ordførerverv en kort tid.

En stund etter ble Bergers sak reist i Rakkestad herredsrett, også han ble frifunnet, enda han var fungerende formann i Bondesamb. Berger ble heller ikke fradømt statsrettigheter og skulle vel ha ytringsfrihet i rettsstaten.

Nationen nevnte ikke saken med ett ord.

Jeg skrev i den anledning til statsråd Mellbye. Han var ytterst forbauset over ikke å ha lest frifinnelsesdommen, og sa seg enig med meg: «At dette måtte få konsekvenser for medlemsskapet i N.B.»

I 1952 hadde arbeidsutvalget for oss utstøtte møte med N.B.s styre for å få lempet på de mest ømme punkter, manglende evner, sjenerende samvær o. l. Men på tross av juridisk dom i norsk rettsvesen var N.B.s styre avvisende og sa at det var N.B. som begynte på ny i 1945, som selv bestemte om medlemskap i N.B.

Jeg har grunn til å spørre «Nationen»s redaksjon om det er vi som har «satt oss utenfor»? Hvem er den avvisende part?

Et styremedlem i min bygds bondelag sa til meg så sent som 1. mai i år: «Det er F... at Bondelaget av 1945 har ødelagt hele bygdas samhold.»

Ja, slik ligger det an —.

Aksel Høie.

En arbeiderkone i Praha kom til et statsutvalg og ba om å få sin melkerasjon på 1/8 liter skummet melk. «Melk finnes ikke,» svarte ekspeditøren, «Vi får det ikke før neste fredag.»

«Kan jeg få min potetrasjon?» ba konen.

IN MEMORIAM

Peder Gerhard Berge

Igjen et smertelig slag for oss alle og for vår sak. Denne gang ble det vår alles venn Peder Gerhard Berge som — bare 60 år gammel — fikk en hastig melding om oppbrudd. En hjertelammelse endte hans liv den 20. mai.

Berge hadde et langt offentlig virke bak seg. Gjennom mange år innehadde han betrodde stillinger å både stat og kommuner, og også til offentlige tillitsverv ble det lagt utstrakt beslag på hans eminente evner. Hans nasjonale innstilling var klar og kompromissløs. Han fant som en selvfølge sin plass på den positive front og — han fikk også dyrt betale for det. Småskårheten og uvitenheten som etter 1945 avløste den gamle norske rettferdsfølelse, plaserte for årrekker nordmannen Berge bak lås og slå. Sterk og ubøyelig var han nok. En kunne ikke merke stort på hans fysiske konstitusjon da han omsider slapp fri. Men innesperringens år sliter og setter merker. Det gikk med Berge som med så mange andre av våre venner. Påkjenningen — først redselsåret 1945 og senere den påkiske påkjennning — tæret sakte men sikkert på hjertevisdomheten, og en dag sa det stopp også for ham. Så altfor, altfor tidlig.

Det er med det dypeste vemod vi nødes til å si P. G. det siste farvel. Han var sin overbevisnings trofaste forkjemper, han var sine venners venn gjennom tykt og tynt, han var seg selv — fullt og helt — til sin siste stund.

Vi sender vennen Berge vår hjertens takk for hans trofaste vennskap både gjennom medgangens og motgangens år.

Han vil ikke bli glemt.

Helge Grønstad.

«Poteter finnes ikke. Vi får kanskje noe neste mandag.»

«Så kan jeg kanskje få litt kjøtt,» mente konen.

«Kjære Dem,» svarte ekspeditøren, «kjøtt finnes ikke i hele Praha, og det ser ikke ut til at vi får noe heller i nærmeste framtid.»

«Men hvorfor i allverden, kamerat, holdes butikken oppe i det hele tatt, hvis dere ikke har noe å selge?»

«I arbeidernes interesse,» svarte ekspeditøren gravalvorlig.

Jøssingernes hyl

Av Gustav Heber

Da Oseanet i begynnelsen av det andre århundre før vår tidsregnings begynnelse hadde berøvet Cimbrerne deres land, ble de nødt til å leve og skaffe seg land annetsteds. — De henvendte seg herom til Romerne, og da disse avslo deres anmodning, hadde de ikke annet å gjøre enn å begynne krig mot det romerske rike. De gikk igjennom dette som en kniv gjennom smør i 12 år, for den store romerske helthorre Marius greide ikke å stoppe dem, før han hadde vennet sine legioner til med sinnsro å høre på Cimbrernes hyl. Folk som i våre dager vil bevare sin sinnsro, må ta lærdom herav og etterhånden venne seg til Jøssingenes hyl. Dette er dessuten etterhånden dabbet av ganske Letydelig. Isfronthylet er etterhånden helt forstummet, og for hvert år som går, øver tiden sin dempende innflytelse også på det ordinære jøssinghyl. **Dette er etterhånden mer og mer blitt redusert til et noenlunde unisont hyl etter: «Romkring rettsoppgjøret».** Våre politikere, som normalt pleier å være særdeles lydhøre likeoverfor alle hyl fra folkedypets bunnfall, vil etterhånden venne seg til å se nøkternt på dette krav. Hvis også de ønsker å oppnå: Ro om rettsoppgjøret, vil de etterhånden innse, at de ikke vil kunne vente absolutt ro og taushet om rettsoppgjøret, hvis de ikke fjerner fra dette de mest iøynefallende uhyrligheter. Hvis de ikke er helt blottet for rettsfølelse, slik at de kan innse det juridisk uhyrlige i å anse passivitet som rettsstridig ytet bistand i råd og dåd, så vil dog deres politiske teft bringe dem til å innse det politisk uholdbare i en sådan uhyrlighet. Deres politiske teft vil si dem at her er ikke absolutt stilhet på plass og fører heller ikke til målet. De vil intet ha å vinne ved å utstrekke sin beskyttende hånd over hvilken som helst uhyrlighet, men de kan tvert imot tape adskillig derved når folket i sin helhet skal felle dom over deres handlemåte.

Oslo 6/4 1954.

Gustav Heber.

Skolebøkene fremstilling av okkupasjonen nærmer seg historieforfalskning, sier overlæge Scharffenberg

Overlege Johan Scharffenberg hadde siste mandag en artikkel i Morgenbladet under ovenstående tittel. Vi finner artikkelen så interessant og tankevekkende at vi gjengir den i sin helhet, idet dette kompleks av historieforfalskninger har spesiell interesse for våre lesere.

Stortingsmann Fredrik Fryd, som selv er lærer, har i Stortinget med rette framholdt at skolebøkene innholdt bør være uangripelig riktig.

Mange mennesker får sine senere forestillinger preget av det de lærte i skolen.

Okkupasjonens årsaksforhold, forløp og politiske følger hører til de aller viktigste spørsmål i Norges historie, derfor bør den oppvoksende slekt få en vitenskapelig uangripelig redegjørelse for dem.

Jeg har undersøkt fremstillingen i de syv mest brukte lærebøker i folkeskolen og høyere skole, min kritikk gjelder bare dette ene spørsmål og tilsikter ikke en vurdering av bøkene i sin alminnelighet.

Tormod Knutsen: Vårt Folks historie, 4. opplag, godkjent av Kirke- og Undervisningsdepartementet 30. oktober 1950 til bruk i folkeskolen, skriver (s. 182) om 9. april 1940:

«Det store, forferdelige røverfolket hadde i svarte patta overfalt landet vårt.» En kollektivdom over et helt folk er alltid uforsvarlig, men ganske særlig i skoleundervisningen. De arvelige anlegg er gjennomsnittlig ens hos det tyske og det norske folk, ulikheten i deres er ved de forestillinger skyldes forskjell i karene og derved i historie og oppdragelse (den jernhårde tyske militære disiplin, krigsforherligelse, rasefordommer.)

S. 186: «Tyskerne var herrer i landet og for fram som de verste udyr.»

Det må skjernes skarpt mellom de militære styrker som overholdt streng mannstukt

og Gestapo og adskillige av Reichskommissariatets funksjonærer.

S. 185: «— — — Quisling ble så likevel av tyskerne gjort til statsminister, og han fikk i stand en slags regjering.»

Quislings selvutnevneelse 9. april overrasket den tyske legasjon, den «regjering» han oppnevnte, ble ikke offisielt anerkjent og kom ikke i funksjon før han ble tvunget til å trekke seg tilbake 15. april.

S. 186: «Etter avskjedigelsen av administrasjonsrådet ble Quisling på nytt lag statsminister med ei regjering av norske landsforrædere, og de ble stående til verdenskrigen var slutt. De var bare nikkedukker for tyskerne og var vanvørt og hata av alle gode nordmenn.»

Quisling ble ikke «kommisarisisk» statsråd 25. september 1940. Han ble «ministerpresident» 1. februar 1942. Tre av de «kommisariske» statsråder var ikke medlemmer av NS, de gikk inn for Quislings egen regjering, senere ble de helt frikjent. Det var enkelte ministerskifter etter 1942.

Så store faktiske feil finnes ikke i de andre lærebøkene, dog er det en merkelig feil i dr. Asbjørn Øverås og dr. John Midgård: Norges Historie for Realskolen, 1947, s. 172:

«I forståelse med sjefen for de tyske hæren i Norge, general v. Falkenhorst, ble det derfor den 15. april dannet et administrasjonsråd.»

Denne ordning ble gjennomført av minister Bräuer og det tyske utenriksdepartements utsending Habicht. Hitler tillot ikke offiserene å blande seg inn i politiske spørsmål.

Den største feil i lærebøkene fremstilling er at de ikke gjør rede for vestmaktene planer om å tvinge Norge ut av nøytraliteten, disse er bare nevnt i to bøker.

Dr. John Midgård: Den nyeste tids historie, 2. opplag 1949, skriver (s. 200):

«For de allierte ville det væ-

Osvald i Eidsivating

Hvordan skjule den kalkede grav?

Av Potemkin

Saken mot Asbjørn «Osvald» Sunde og sersjant Erling Asbjørn Nordby skal opp i Eidsivating 31. mai. Lag-

re av stor verdi å få stanset den svenske malmeksporten til Tyskland over Narvik —. Om morgenen 8. april forkynnte vestmaktene at de hadde lagt ut miner i norsk farvann. Men da var alt tyske troppestyrker på vei nordover for å okkupere Norge.»

Best er fremstillingen i rektor Magnus Jensen: Nordens Historie for gymnasiet, 1950.

«Altmark»-affæren er s. 220 kalt «en episode som viste at stormaktene denne gang ikke ville ta noe større hensyn til vår nøytralitet». «I Tyskland vakte episoden voldsom harme ikke bare mot engelskinnene, men også mot Norge.

S. 221: «Både den britiske og den franske regjering la stor vekt på malmtrafikken over Narvik. Når de ville gripe inn i den finsk-russiske krigen, var det nok først og fremst for å stoppe malmtrafikken til Tyskland. Den 8. april gjorde de et nytt trekk. De la ut miner i norske farvann for å tvinge malmskipene til å gå utenfor territorialgrensen, hvor den britiske flåten kunne gå til angrep.»

Rektor Jensen nevner dog ikke at Sverige ved handelsavtalen med England i desember 1939 uttrykkelig hadde fått rett til å fortsette malmutførselen til Tyskland i samme omfang som i fredstid og at det også ble utført malm til England over Narvik.

Vestmaktene forutså at deres inngrep mot Norge ville fremkalle en tysk motaksjon, men de håpet selv å gå først i land i Stavanger, Bergen, Trondheim og Narvik. Disse planer var allerede ferdig utarbeidet 2. februar 1940, men den finsk-russiske fred 12. mars hindret gjennomførelsen. 28. mars besluttet det felles øverste krigsråd mineutleggingen. 1. april godkjente det engelske krigskabinett direktivene for invasjonene i Norge (Gamelin: Servir III, s. 209).

(Forts. side 6).

mannsretten ledes av de samme som i Harsem — Hansson — Lange-saken: Lagmann Kristian Lunde, lagdommer J. Aars Rynning og sorenskriver Bentsen. Aktor er vår gamle kjenning, statsadvokat L. J. Dorenfeldt.

Sunde har formodentlig nektet å forklare seg for politiet...

Tiltalen er hemmeligstempelt!

For å påvirke opinionen (og dommerne) ble DERIMOT som kjent de romanaktige tiltalebeslutninger i okkupasjonsoppgjøret (og i injurienesaken mot motstøtet) ofte kjørt på forhånd som «langsom film» i månedsvis og kunn gjort i Stortingsmelding 64/1950 — NB lenge før disse siste saker kom for retten.)

Noe reelt forsvar for de tiltalte kan det neppe bli tale om, — idet advokat Sven Arntzens kompanjong, den unge, forstokkede advokat Knut Blom er oppnevnt som Sundes «forsvarer». Herr Blom er full av komisk virkende «moralisk» alvor og har — etter mitt skjønn — i sitt virke som overivrig aktor i «landssvik»-saker ikke vist at han fatter en stavelse av Sundesakens bakgrunn, — som delvis er den samme, velkjente, kalkede grav. Nemlig den herskende klikks politiske, økonomiske og militære blottleggelse av Norge til fremmed makt med krig for øye, — først. Og etter på dens lovsvik under okkupasjonsoppgjøret — i selvbergingens hensikt — etter at man bak folkets rygg hadde sveket erklæringen av 3. september 1939 om «fullkommen nøytralitet». Dette er historisk klarlagt.

Sundesaken må hemmeligstemples — blant annet fordi Sunde er en av de store, illegale undergrunnspatrioter fra den tyske okkupasjon. Han kan tenkes å være i stand til ytterligere å avsløre visse samfunnsstøtters egne gravevende forhold overfor folk og land — før, mens og etter at Sunde og «Kretsen» faktisk og praktisk var kompanjonger.

24. 5. 1954.

Potemkin.

Hvorfor er det ikke likhet for loven?

Direktør Thomas Scheen Falck jr., — den dyktige og fremgangsrike leder av Det Bergenske Dampskibsselskab — må være en realistisk innstilt mann. Han kunne ikke forhindre den tyske okkupasjon! Han rømte ikke fra landet. Men i motsetning til visse andre gode nordmenn hadde han hverken fremkallt invasjonen eller lagt Norge åpent for den! Falck svor sikkert for seg selv: **B. D. B. og Thomas Falck junior skal ikke gå til grunne!** Hans åndelige dybder er oss ukjente. Selv om han kanskje ikke var helt klar over at man ikke alltid ligger som man rheder — så vet han det viktigste om det høyere næringsliv:

PENGER STINKER IKKE!

Når Ths. Falck jr., — Rederforbundets daværende president — satt under innvielsen av sine festlig smykkede drømmeskip *Leda* og *Venus* etter «frigjøringen» — og nesten romersk aad og drakk med blomsten av Norges statsbærende partier: den engelsksyke «beaumont» med kongefamilien i spissen — kanskje de reddende engler Andreas Cappelen og Sven Arntzen også var til stede — da rant det Falck jr. så velsignet i hu: Penger stinker jo ikke! (Derimot stinker det undertiden av folk som ikke har dem.)

MEN HVA SIER AKTENE.

Hvor vakkert kan ikke en statsadvokat (ad hic) Andreas Cappelen skrive, når det NB gjelder Falck kamuflert som gullfasan: «Når næringslivets menn med tilslutning av de faglige organisasjoner ikke valgte den brente jords politikk, var det konsekvensen av en linje som innebar tilretteleggingen av et slags samarbeid med okkupasjonsmakten.»

Hvorfor glemmer Cappelen i disse saker det som han hevder mot østfrontkjemperne — at Norge var i en **ustanselig krig** mot Tyskland?

Statsadvokat Andreas Cappelen hevder den splinterne lære i sin kyniske konstatering av ulikheten for loven at **rederiets sjef ikke har ansvar for rederiets spedisjonsavdeling**, da han har «stått spedisjonsavdelingens vanlige virksomhet så pass' fjernt at han ikke kan trekkes til ansvar for denne». Når unntas inngåelse av avtale med Olav W. Fermann, Oslo, om ekspedisjon av sement for den tyske overkommando for Bergensdistriktet. En bagatell, kanskje i Cappelens øyne av «**vel 200 000 tonn sement**» (til festningsbygging mot England)! Og når unntas inngåelse av avtale med Ditlev Lexow, Oslo, om transport og spedisjon av tilførsler av alle slag til a/s NORDAG i Bergensdistriktet. Begge de ovennevnte herrer er dømt for «landssvik».

Statsadvokat Cappelens konklusjon både for de umiddelbare ledere av spedisjonen og Ths. Falck jr.: «**Saken bør henlegges etter bevisets stilling.**» Vedtatt av riksadvokat (ad hic) Sven Arntzen.

POLITIETS MENING.

«I dok. 13 s. 222 kommer transportarbeider Kjeilen med en forklaring som etter det man har lest må sies å være typisk for Det Bergenske Dampskibsselskabs spedisjonsavd. — Kjeilen forklarer at han 1943 eller 1944 sammen med andre fra spedisjonsavd. fikk ordre av Unneland om å arbeide ved Blåmannsfjellet for der å kamuflere de tyske luftvernsstillinger. Kjeilen forklarer at arbeidet besto i å bære torv som skulle dekke gråstein, hugge små trær som ble plasert rundt kanonstillingerne, og endog mure opp et par maskingeværreder.

Rovdriften på naturen og på menneskesinnene

Av BRITT TVEIT

Jeg kom nylig over et gammelt nummer av «Det Beste» (engelsk utgave) med en artikkel om avskogingen og dens følgesvenn jordødeleggelsen. Den var skrevet av mr. William Vogt, sjefen for The Conservation Section of the Pan-American Union. Artikkelen handlet om de katastrofale følger av rovdriften på skogen, gressganger og dyrket mark, tidligere fruktbare og frodige områder som nå er forvandlet til ørkener, ikke bare i Amerika, men også i andre verdensdeler. (I Europa er Grekenland og Spania kanskje de mest avskrekkelige eksempler; hva Norge angår har jo Vestlandet og Jæren i sin tid vært dekket av skog, flysanden i Røros-traktene er et illustrerende eksempel på senere generasjoners uvettige rovhusst. Afrikas middelhavskyst, der det nå er veldige ørkenområder, var i sin tid dekket av skog, ørkenlandet Palestina og omliggende araberstater var også i sin tid skogkledd.)

«Skriften på veggen i fem kontinenter forteller oss at Dommens Dag er nær», sier mr. Vogt, og at vi er vitne til «en kannibalistisk ødeleggelse av jorden», at i de siste 300 år har mennesket optrådt som om jordens ressurser var ubegrenset, det har forsynt seg av jordens overflod og har gjort lite eller ingenting til gjengjeld. Ved hensynsløs rovdrift og misbruk av jorden har mennesket bragt seg selv inn i en økologisk*) felle — — —

*

Dette og meget annet skriver mr. Vogt om skog- og jordødeleggelsen, men kan vi ikke samtidig med denne «soilerosion» også konstatere en tilsvarende «soul-ero-

*) biologisk (d.v.s. den del av biologien som behandler organismens forhold til omgivelsene, deres livs- og formeringsmuligheter.)

sion» — en tilsvarende rovdrift på den menneskelige natur? En uopphørlig appell til menneskets mest primitive drifter, en systematisk oppløsning og nedbryting av vår kultur og sivilisasjons fundamentale etiske og moralske prinsipper?

Vi lever i en verden som den siste menneskealder har vært oversvømmet av destruktive ideer, — en gudløs, materialistisk «filosofi» som langsomt fortærer alt av ånd, og som også er blitt grunnlag for politiske doktriner som har gjort levestandarden og maskinene til Gud. En materialistisk livsanskuelse som ikke bare forkynnes av enkeltindivider eller enkelte politiske kretser, men som på et vis er blitt «moderne» og forkynnes fra de høyeste læreanstalter, fra universiteter, høyskoler, gymnasier og ned til barneskolene, — fra scenen og lerretet over hele verden. Det vil si at også de som kaller seg voktere av vår kultur og nedarvede etiske verdier er blitt spredere av demoraliske, ateistiske, kulturdrepande og kulturoppløsende ideer?

Millionopplag av dagsaviser, ukeblad og «moderne» romaner overgår hverandre i beretninger om mord, gangsteruvesen, brutalitet, alle arter — eller avarter — av seksuell hemningsløshet, perversitet, prositusjon og pornograf tolereres eller tilbjudes. Å lære ungdommen folkeskikk og selvtukt er blitt gammeldags og avleggs, der er til og med «moderne filosofer» som forkynner dyrking av negativisme og livslede inntil selvmord, som ikke kan annet enn å avstumpe følelser og svekke normale reaksjoner hos voksne som barn.

Ungdom søm eldre står

overfor en uopphørlig appell til de laveste og mest primitive instinkter i mennesket, mens ansvarsløshet og infantilismen griper om seg som en farsott.

I kjølvannet på slike destruktive ideer følger avsporede ekteskap ødelagte hjem, et forferdende antall skilsmisser og rotløse skilsmissebarn, en økende ungdomskriminalitet og en foruroligende øking av nervevrak og livstrette ofre for alle slags stimulanser, fra alkohol og nikotin til narkotika, selv blant skoleungdom.

Hele utviklingen siden 20-årene peker henimot et vel planlagt konsentrisk — og som det synes historisk bestemt — angrep på den kristne kultur fra selve anti-kristendommens bærere, — et verdensomspennende felttog som i sine virkninger fører til en rovdrift på den menneskelige natur, parallelt med den rovdrift på jordens naturlige rikdommer som William Vogt skriver om, og advarer mot. Og på samme måten som den materielle rovdrift har ført til at enorme landområder er omskapt til ørkener, omskaper den materialistiske lære menneskets levende sjel til en åndelig ørken, skaper en skrikende tomhet i menneskets indre.

William Vogt skriver om en «kannibalistisk ødeleggelse av skog og land», «at håndskriften på veggen forteller at Dommens Dag er kommet», — men kan vi ikke også iaktta en kannibalistisk ødeleggelse av menneskeånden? Og i så henseende kan det hende at «Dommens Dag» kan være foruroligende nær.

I tidligere tider fulgte ofte pesten i kjølvannet på de store kriger. I dag er den takket være legevitenskapen blitt en saga blott. Til gjengjeld er vi rammet av noe annet — noe vi tør kalle åndelig pest, en snikende kreft i selve folkesjelen og enda farligere for så vidt som den ikke engang erkjennes som sådan og menneskene synes å ha kapitulert overfor den farsott.

Situasjonen blir desto alvorligere som det moderne gudløshetens evangelium er blitt del av en politisk lære,

Der er vel ikke noen som vil påstå at dette er et arbeid for en spedisjonsavdeling», skrev politiet, som forgjæves innstilte på tiltale...

Hvorfor målte ikke påtalemyndigheten med det samme milde mål overfor andre som på langt nær ikke hadde ytet slik bistand til tyskerne?

Alexander Lange.

Første artikkel sto i Folk og Land nr. 14.

Sovjet dumper prisene

London (FEI). Sovjet har nå begynt å eksportere sine varer til utlandet til priser som ligger langt under de vanlige. Dette er et forsøk på å underminere de vestlige lands handel. I den senere tid har Sovjet-Samveldet eksportert store mengder av råolje til Israel til priser som ligger langt under de vanlige noteringer på verdensmarkedet. Vår Antwerpen-korrespondent melder at store mengder russisk jern selges i Belgia til priser som ligger 20—25 pst. under prisen til den europeiske kull- og stålunion. Dette jernet bringes til Belgia, til Antwerpen, som ballast på russiske skip slik at ingen transportomkostninger blir inkludert i prisen.

I begynnelsen av 1954 ble 6300 tonn ull fra Sovjet kjøpt av italienske forretningsmenn for 41,8 millioner kroner, som ble betalt i amerikansk valuta.

En skam for Frankrike

I følge Dagbladet 15/5 — som igjen refererer l'Observateur — besto garnisonen i Dien Bien Buh vesentlig av tyske SS-folk, som fikk slippe ut av fransk fangenskap mot å la seg verve i fremmedlegionen og kjempe i Indo-China.

Hadde tyskerne gått fram på samme måten — latt franske krigsfanger kjempe for seg, hadde hele verdenspressen skreket opp. Og Dagbladet også — og ikke minst hr. Ragnar Vold.

Hadde tyskerne ført kolonikrig som England i Burma og Frankrike noe lenger øst, hadde — hele verdenspressen hylt i kor — over brutalitet og umenneskelighet — — —. Men når det er de to andre landene, da er det all right.

Selv ikke det at det var de to vestmaktene som pusset Hitler på Norge, har avisene våre publisert i så klare ven-

Oberst Reistads dom

Da man sendte oberst Ole Reistad på Bardufoss flyplass en av Eidsivating for drapet på ekteparet Feldmann frifunnet person — for at den skulle tjenestgjøre på flyplassen — ble Ole Reistad rasende og sa:

«Adjutant, pakk ham inn i... og send ham omgående tilbake til avsenderen.» Det ble gjort. Reistad telefonerte personlig til daværende forsvarsminister H a u g e og sa at han ikke ønsket å ha rovmordere under sin kommando. **A. L.**

dingen at folk flest kjenner til det. De fleste og mest utbredte av bladene våre har i det hele ikke omtalt den side av forspillet til 9. april. Og heller ikke hr. R. V., som nytter et hvert høve til å rakke ned på Tyskland og alt tysk.

H. F.

Da panserskibene Norge og Eidsvold ble senket på Narvik havn

Panserskipene «Norge» og «Eidsvold», som hadde som hovedoppgave å beskytte Narvik, som ligger i bunnen av den ca. 8 mil lange Ofotfjord, lå kl. 19-20-tiden den 8. april akterfortøyet innerst i Narvikbukta, mens minst et par dusin lastede og ulastede malmbåter lå på redene foran «Norge» og «Eidsvold».

Tidlig om morgenen en 9. april våknet jeg av et kraftig drønn, noen sekunder deretter ett til, hvoretter jeg spratt opp av sengen, åpnet vinduet med sneværet piskende mot ansiktet. Noen uhyggelige masseskrik fra mennesker i nød hørt fra havnen, samtidig som noen sporlyspjektiler fra Fagernesfjellet avfyrt mot havneområdet. Det ble straks stille. Jeg skjønnte at her hadde foregått krigshandlinger. De senere begivenheter skal unnlates her.

Man fristes til å spørre om hvem som hadde sørget for at nevnte panserskip i dette kritiske øyeblikk så sent som 8. april skulle ligge akterfortøyet og faktisk innesperret i Narvikbukta. I stedet for å beskytte innløpet til den ca. 8 mil lange Ofotfjord, forstå seg på det kunne jo fortelle at regimentschef Konrad Sundlo hadde kommandoen over disse sjøstridskrefter.

Under avdukingen i Narvik i fjor av minnesmerket over de som mistet livet ved forannevnte tragedie, fikk man forklaringen. Vedkommende marineoffiser, som holdt avdukingstalen, sa klart og tydelig at ordren til panserskipene lød på at de skulle skyte på tyske krigsskip, men ikke på britiske. Jeg hørte dette selv. For øvrig hadde Ofoten Folkeblad noen dager tidligere, nemlig den 8. april, omtalt forestående begivenhet vedrørende avdukingen av minnesmerket, og referert den offisielle rapport fra kommanderende admiral om at «tyske krigsfartøyer skulle beskyttes, men ikke britiske.»

I betraktning av at den norske regjering noen måneder før høytidelig hadde erklært overfor all verden at Norge skulle holde seg nøytral i den pågående stormaktskrig, er det forferdende å konstatere at den allikevel hadde tatt patri for en av de krigførende og hadde gitt den norske marine instruks om å handle deretter i det avgjørende øyeblikk. — Denne ordre at der skulle skytes på tyske, men ikke på britiske krigsskip, antas å være hovedårsaken til at de 283 unge og friske marinesoldater mistet livet ved drukning uten at de praktisk talt fikk løsnet et skudd mot fienden. De visste det var fremmede krigsfartøyer som nærmet seg Narvik havn, men i det snevær som da raste kunne de ikke bli klar over nasjonaliteten før det var for sent.

Etter disse avslørende opplysninger er det uforståelig at de direkte skyldige unngår å bli trukket til ansvar for sine hasardiøse handlinger med Norge og det norske folk som innsats. Det er mulig at våre panserskip ville blitt nedkjempet selv om de holdt seg i åpent hav, men det er trolig at tragedien da hadde fått mindre format, hvis ordren hadde gått ut på at et hvert fiendtlig krigsfartøy skulle mottas som fiende og nedkjempes.

Etter min mening burde de direkte ansvarlige av vår statsledelse trekkes til personlig ansvar for dette renkespill bak det norske folks rygg.

Med foranstående kjensgjerninger for øye, finner man kanskje en del forklaring på at de norske London-menn fant det påkrevet å lage den velkjente «Landssvikanordning» i 1944 som avledningsmanøvre, og en kan vel si at de oppnådde hensikten forbløffende godt.

Narvik 17, mai 1954.

S. B.

der som sin basis har verden største og sterkeste landmakt, som med sin millionarme av troende gudløse har som mål å bringe denne SVARTE RELIGION, eller anti-religion, til seier over hele verden. Og anti-kristendommens profeter legger ikke en gang skjul på sine hensikter og endelige mål: å etablere et slags «nytt liv» også for Vestens folkeslag, en ny verden der ånd og humanitet utryddes systematisk i den oppvoksende slekt, en verden bestående av menneskelige roboter, en planlagt «En Verden» styrt av supermenn uten sjel.

I den senere tid er kommet ut enkelte «fremtidsromaner» som prøver å vise hvordan livet vil komme til å arte seg i en slik «av-sjelet» verden, der for eksempel menneskeavlen foregår med hjelp av eksperter som mikser sammen av «serum'er» i krukke og på flasker lagret i enorme kjølerom, for å rendyrke de mest effektive mennesketyper, som nyttige brikker i det enorme samfunnsmaskineri, der alle er beregnet på å kunne gjøre en ting til fullkommenhet. Noe som ikke er bare fantasi, men innebærer uhyggelige realiteter om der

ikke skjer noe som kan snu, eller lede den nåværende utvikling inn på andre baner.

Det er et merkelig (eller kanskje ikke merkelig) sammentreff at samtidig med denne utvikling henimot vår kulturs undergang står vi overfor muligheten av en ødeleggelse av selve jordkloden gjennom atom- og hydrogen bombene.

For å stanse denne utvikling mot katastrofen er det således ikke nok med militære eller politiske motforholdsregler, hvor nødvendige de i og for seg kan være. Heller ikke nytter det bare å bekjempe en slik destruktiv lære ved å heve levestandarden — hverken i underutviklede eller overutviklede land. Det dreier seg ikke bare om å redde liv, eiendom og frihet, men om å redde den menneskelige sjel og ånd ut av materialismens kvelertak. Det har tatt tusener av år å utvikle en høy kultur, høye etiske idealer og sivilisasjonens grunnleggende rettsprinsipper, men veien TILBAKE er ikke lang. Det ser vi daglig eksempler på.

For å overvinne følgene av avskogingen og jordødeleggelsen vil mennesket være nødt til å respektere naturens lover og følge dem for å hin-

dre ytterligere rovdrift og gjenopprette mest mulig følgene av de ødeleggelser som er forårsaket, enten det er av tankeløshet og uvitenhet eller grådighet og pengebegjær. På tilsvarende måte vil menneskene bli tvunget til å finne fram til, og erkjenne eksistensen av de, ANDELIGE LOVER, og å følge dem.

Parallelliteten i de materielle, såvelsom i de åndelige ulykker tyder på at der må være en viss overensstemmelse i lovene for begge, med andre ord at der i virkeligheten bare er EN LOV, en UNIVERSELL lov, og at det er bruddet på, eller uvitenheten om den, som er den dypeste årsak til den nåværende verdenskrise.

*

Om likegyldigheten overfor naturlovene i en verden der folketallet øker så voldsomt som i vår tid, sier William Vogt:

Over hele verden er vekslene forfalt. Vi kan ikke vente meget lenger med å innfri dem.

Denne sats kan med enda større grunn anvendes på nerglisjeringen av de åndelige lover.

Britt Tveit.

Historieforfalskningen . .

Forts. fra s. 3.

Ordren om okkupasjon av Stavanger og Sola flyplass ble utstedt 6. april (faksimile i den tyske hvitbok nr. 4). Ordren om okkupasjon av Narvik er datert «War Office 6th April, 1940» (faksimile i den tyske hvitbok nr. 5).

Den franske marines øverstkommanderende, admiral Darlan, gjorde en skrivelse av 50. mars regjeringens daværende sjef, Daladier, oppmerksom på at tyskerne hadde samlet styrker til «en ekspedisjon mot baser i Syd-Norge, Stavanger eller Sverige», og Darlan regnet med muligheten av en tysk reaksjon allerede 3. eller 6. april.

Ledende franske statsmenn og Churchill ønsket et nytt krigsteater på den skandinaviske halvøy og ville provosere et tysk angrep der for å lette trykket på Frankrike. Derfor triumferte Churchill 11. april i Underhuset over «the strategic blunder into which our mortal enemy has been provoked».

Lærebøkene fortier disse kjensgjerninger, men burde

brukt dem som veiledning for ungdommen om stormaktspolitikk og om farene for et nøytralt land ved å forsømme sitt forsvar. De forteller vidtløftig om motstandsbevegelsen og «guttene på skauen», så plasshensynet kan ikke ha vært avgjørende.

En nøktern vurdering vil neppe vise at motstandsbevegelsen forkortet krigen med en eneste dag. Handelsflåtens medvirken til Englands forsyning var Norges egentlige og viktige bidrag til de alliertes seier.

Bare Magnus Jensen (s. 224) gir opplysninger om riksrådsforhandlingene, de andre tier om presidentskapets og stortingsflertallets villighet til å suspendere kongen, avsette regjeringens Nygaardsvold og utnevne et riksråd som i løpet av få måneder ville blitt helt nazifisert.

Overhodet finner jeg lærebøkens fremstilling så utilstrekkelig med hensyn til viktige kjensgjerninger at den nærmer seg historieforfalskning, og så overdreven med hensyn til motstandsbevege-

9. april

Scharffenberg har rett: Både den norske og den danske regjering var klar over at et tysk åtak kunne hverken Danmark eller Norge avvise, selv om det vesle de hadde å fekte med var satt opp. Stauning lot falle noen ord i den lei alt ved nyttårstider 1939/40, og Koht uttrykte seg mer direkte i telefonsamtalen med fru Ræder 7/4-40. Jfr. U.K.: Innstill. I s. 90: Skulle den tyske flåten til Norge, kunne vi ikke stanse den. Jo større motstand til lands, dess større ødeleggelse og mennespille og til ingen nytte. Av den grunn bare delvis mobilisering selv etter at de tyske flyvere dret over Oslo.

Det er underlig at medlemmene av Nygaardsvolds regjering ikke har villet vedgå det resonnement som lå bak deres handling, men bare tyr til meningsløse utflukter og motstridende vitneutsagn overfor Undersøkel-

sen at den vil friste ungdommen til skryt.

Johan Scharffenberg.

seskommisjonen — som f. eks. påstanden om at regjeringen hadde besluttet mobilisering en av dagene før den 9de og at beskjednen var telefonert til generalstaben, men ingen av medlemmene i regjeringen kunne bestemt si hva for en dag det var, og forsvarsministeren kunne heller ikke huske hvem i generalstaben som hadde mottatt ordren. Bare spillfekteri. Bare uvederheftighet.

Koht unnskyldte seg med at meldingene fra Berlin var uklare og ikke alarmerende nok. Bare utflukter. Det passet ikke inn i det politiske spill etter krigen å vedgå en i og for seg realistisk oppfatning — like så lite som det passet pressen vår å fortelle at den egentlige hensikt med de vestmaktstyrker som kom hit til landet i april 1940 var å trekke flere tyske tropper inn i Norge enn det ellers ville være nødvendig for å okkupere det — m. a. o. at disse styrkers oppgave var den stikk motsatte av det vi trudde og folk flest enda trur.

H. FRØYSTAD.

Kommunistpartiets generalsekretær kommer løpende til sjefen for det hemmelige politi.

«Det er fryktelig, kamerat kommissær, tyver har sprenget vårt pengeskap.»

«Var det mange penger i skapet?»

«Fanden ta pengene, kommissær, men tyvene har stjålet resultatene av neste års valg.»

Ny, viktig bok om rettsoppgjøret

C. H. Benneche:

LANDSSVIKOPPGJØRET
OG MEG

.... Kritikk og protest

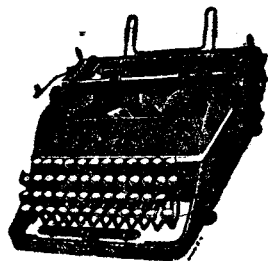
150 sider, kr. 10.—.

En ny, kritisk, juridisk, saklig utredning av rettsoppgjøret og dets forhistorie, med støtte i opplysninger fra sakens skrivelser Benneches egen sak.

STORE BJØRN

Box 4052, Oslo.

Skrivemaskiner

«OPTIMA»

Portable m. koffert. 1 års garanti, kr. 515.— netto.

Tysk toppkvalitet.

Avbetaling innrømmes

SVERRE JACOBSEN

Ilseeng.

gjengir Hitlers siste ønske med hensyn til utenrikspolitikken: en fornuftsappell til den øverste leder av Det Britiske Imperium angående kampen mot bolsjevismen.» (Associated Press, 2. 1. 1946).

XIV

RESYME AV NÜRNBERG-PROSESSEN

- 1) Den internasjonale jødedom og frimureriet gjennomførte sin hevn over det tyske folks fører til ytterste konsekvens.
- 2) Forsøket på å gjøre det internasjonale Militærtribunal i Nürnberg til en milepel i sivilisasjonens historie og til grunnlag for en ny folkerett mislyktes totalt, da denne såkalte «prosess mot krigsforbryterne» allerede nu overfor den tenkende del av verden står som en sammenhengende rekke av brudd på rett og rettferdighet.
- 3) Helt motsatt denne teaterprosessens hensikt kommer ikke galgene i Nürnberg til å betraktes som noe avskrekkende eksempel, slik som den «demo-

kratisk-bolsjeviske rettferdighet» inbilte seg, men som et solid støttepunkt for motstanden mot den, og det ikke bare for det tyske folks vedkommende, men også for alle europeere som virkelig er verdige til å kalles så.

Femte kapitel

SVAR TIL LORD WRIGHT President for Krigsforbrytelses-

Som følge av den kritikk som fra uke til uke tiltar mot de av Hevn-Tribunalet i Nürnberg avsatte dødsdommer, så presidenten for De Forente Nasjoners krigsforbryterkommisjon, lord Wright, seg nødsaget til å komme med et forsvar for teaterprosessens og dens pseudo-juridiske prinsipper i en tale han holdt i B.B.C. den 22. november 1946.

Tro mot tradisjonen til «dommerne i egen sak» i Nürnberg kom lord Wright med en rekke skamløse bemerkninger som han sannsynligvis inbilte seg ville bli tatt for hellige sannheter — og følgelig uimotsigelige —

siden de kom fra den øverste sjef for den gruppe individer som etter fiendtlighetenes opphør skulle drive menneskejakt hele verden over.

Det er opplagt at lord Wright er fullstendig i villrede med hensyn til sin stilling og til den vakt man i internasjonale juridiske kretser — vi mener de virkelig objektive — tillegger hans fraser. For det første har hans uttalelser ingen som helst bevisverdi, fordi han som «storikvisitor» taler pro domo sua, — d.v.s. på vegne av sin egen «club til forfølgelse av kjettere»... Men tar man i betraktning det interessante faktum at «anklagesjefen» nu ser seg nødt til å fremkomme med et energisk forsvar og herunder legger for dagen en dyp og påtatt overbevisning noen få uker etter henrettelsen av det tyske folks ledere og martyrer, så røber hans forvirrede forsøk på å rettferdiggjøre seg en så beklagelig juridisk uvitenhet og en slik arroganse at vi er tilbøyelig til å synes oppriktig synd på «kjetterforfølgelsens club» for det store beløp den

JOAO DAS REGRAS En «ny» rett

Autorisert oversettelse for Folk og Land

17

XIII

I STEDET FOR FRED — GALGER!

Hermed avslutter vi vår kritikk av teaterprosessens i Nürnberg, idet vi atter gjør oppmerksom på den ene av de 22 «fremste krigsforbrytere» som i mai 1941 fløy over til Storbritannia for enda en gang og i siste øyeblikk — men uheldigvis forgjeves — å gjøre et forsøk på å bevege England til å gjøre felles sak med Tyskland mot den asiatiske-bolsjeviske lavine. England ønsket ikke å forstå det av Hess overrakte forslag, diktert av en sann og oppriktig fredsvilje og med bevissheten om ansvaret overfor Europa, — det besvarte henvendelsen med å sende sin høyeste dommer til Nürnberg: dødsdommer ved heng-

ning og livsvarig fengsel for den utsendte Hess!

Vil det gå i oppfyllelse hva den hengte Streicher sa, da han i dødstime hilste sin Führer (med hvem han hadde kjempet helt fra begynnelsen) og som uttalte disse ord:

— Jeg har den trøst at bolsjevikene vil gjøre opp med englanderne og amerikanerne!

Eller vil han få rett, den store europeer, Adolf Hitler, som i sin siste konferanse med utenriksminister Ribbentrop uttalte følgende:

— Man vil få se min ånd stige opp av graven, og man vil komme til å forstå at jeg hadde rett!

(Utdrag av et brev fra Ribbentrop til Churchill og Eden da mai 1945, som

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker

Krøniken om førkrigstidens, krigstidens og etterkrigstidens

hendinger, slik vi så dem.

Eget forlag, *Straumholmen*

Pris kr. 11.— til F. rb. giro 15028

- Billig god mat -

NYSALTA UER leveres nu i heltønner, halvtønner og kvarttønner til handlende og forbrukere. Kvarttønner selges forbrukere for kr. 45.— 25 kg. netto. I halvtønner 50 kilo kr. 75.00 — heltønner kr. 140.—, handlende engrospris.

OTTO OTTESEN-HAVNERAAS A/S

Telef. 1630 - Kristiansund N.

Modérne litteratur fra hele verden på tysk,

i utsøkt utstyr, og musikk på «longplaying»-plater for bok- og musikkvenner til meget gunstige betingelser. Opplysninger om program, medlemskontingent og betalingsbetingelser fåes ved henvendelse til

EUROPÄISCHER BUCHKLUB

Verlags-GmbH, Stuttgart, Lindenspürstr. 22, Tyskland. Repr. i Norge: C. F. SANDBERG, Ekspedisjons-sentralen A/S, Rådhusgt. 8, v. 306, Oslo. Bankgiro nr. 722 B/179. Postgiro nr. 16 555.

Wir kommen wieder

I Life, det kjente amerikanske magasin med sine mange millioner abonnenter, er nummeret av 10. mai for i år viet Tyskland.

På omkring 120 sider av bladets 190 fortelles om de viktigste hendelser i landets historie fra de eldste tider opp til dato.

Konrad Adenauer har skrevet introduksjonen. Der er portretter av personer fra alle kulturens områder. Der er bilder, tildels praktfulle, og illustrerende kart. Der er små glimt av dagliglivets Tyskland og dens vei, lik en fugl Fønix, opp av asken og ruinene.

På forsiden av magasinet står: Tyskland. En kjempe våkner.

Ivan gikk sonevakt i Berlin sammen med en amerikaner. — «Ja, nå er det vaktavløsning snart,» sa amerikaneren. «Ja, Malenkov skje lov,» svarte Ivan. «Hva ville du egentlig si, hvis Malenkov døde?» spurte amerikaneren. «Da ville jeg si Gud skje lov,» svarte Ivan.

En avdeling politifolk kom til en liten ungarsk landsby for å rekvirere matvarer. Bonden låste alle dører og gjemte seg på loftet for å unngå rekvirering. Bare den vesle 6 år gamle sønnen hans lekte på tunet. «Hvor er din far?» spurte en politimann. Gutten som aldri hadde sett en uniform før, svarte at faren var bortreist. «Er dere soldater?» spurte han nysgjerrig.

«Ja, vi er soldater.»

«Og hvorfra kommer dere?» spurte gutten.

«Vi kommer fra et sted langt her fra, fra Mako (en by på den ungarske pusta).»

Gutten var litt forvirret. Han hadde aldri hørt om Mako, men han ville vite hvem de var.

«Vi er de soldatene din far har

ventet så lenge på,» sa en av politifolkene.

Plutselig løp gutten bort til huset og ropte: «Papa, papa, kom med en gang. Amerikanerne fra Mako er kommet.»

Vaskemaskiner

Et parti 35-liters ikke helt ferdigmonterte, ulakkerte i helt lukket, moderne skapform selges for kr. 110.— til 168.— pr. stk. komplett med nyeste type bakelitt-rotor, uten motor. BTH vaskemaskinmotorer kr. 156.—.

E. Parow, Melhus st. (B) Telf. 250

Sørlandet

På Skarpøya er 2 møblerte værelser — med en soveplass pluss et soveværelse til 2, straks til leie — gjerne ut september eller for lengere ferie. Adg. badning, fiske og roing. Adg. kjøkken.

Sammesteds en møblert sjøbod, koselig innrettet med anl. elektrisk kokning — til leie. Plass til 2. En divan må medbringes.

Henv. Kai Normann, Skarpøya, Ny Hellesund, eller bill. mrk. «Passer helst for voksne».

STEIEN HOTELL,

Alvdal

søker 2 jenter«.

Hytte eller seter

Ønskes leid, gjerne for flere år eller kjøpt, — et fredelig sted. Sengeplass inntil seks personer. Mulighet av skikkelig ørretfiske — ikke bare «murt» en betingelse — selv om det garantert ikke vil bli fisket mer enn til husbehov. Tilbud med oppl. om adkomst, utstyr, adgang melk osv. besnarest sendt dette blad under bill. mrk. «Utsyn — legefamilie».

betaler til en slik nullitet.

Her er noen eksempler på de kategoriske påstander som denne lord har den freidighet å diske opp med:

«De forbrytelser og grusomheter som er forøvet av Akse-maktene overgår alt hva historien hittil beretter om, og det både med hensyn til omfanget og graden av grusomhet. De er av internasjonal karakter, og de må derfor dømmes etter reglene for internasjonal rett.»

Ja, SALEDES TAPTE DEN STORE MANN!

Men hva så med de tusen på tusen av drepte kvinner og barn på utallige steder i Europa, myrdet med kaldt blod gjennom de anglo-amerikanske terrorangrep med fosforbomber? Og hva med ofrene for atombombene over Hiroshima og Nagasaki? Dreier det seg kanskje om praktisk undervisning i «den nye internasjonale moral» og «folkerettens begreper» for å straffe og drepe hver den som viser seg oppsetsig, men som dog har soleklar rett til dette eller sogar hellig plikt til å være det?

«Ingen ble dømt til døden uten å være funnet skyldig i mord, — d.v.s. skyld i krigsforbrytelser mot menneskeheten».

Ikke det? Er De nå så helt sikker på det? Men hva så med tilfellet Julius Streicher, lord Wright? Denne saken mot «jødebøddelen» Streicher, om hvem den konservative avis «Daily Telegraph»s spesialkorrespondent ordrett skrev følgende den 11. januar 1946:

«Anklagen mot Streicher står på svakere føtter enn mot de andre nazi-ledere, skjønt han er en av de mest fanatiske og ytterliggående av gruppen. Ingenting er bevist som antyder at Streicher har drept eller gitt ordre til (!) å drepe en eneste jøde. Han var ikke på noen måte i den stilling at han kunne begå forbrytelser i stor skala.»

Men, lord Wright, er det nu egentlig en forbrytelse at en tysker oppdrar sine landsmenn til å holde sitt blod og sin rase ren? Er ikke dette nøyaktig det samme som den jødiske rase, som eneste rase i verden, har praktisert i omkring 6000 år?

Mén la oss legge ofrene for det jødisk-frimurerske hat i Nürnberg til side, og la oss spørre lord Wright om han i det hele tatt har lest oppmerksomt — i det minste en eneste gang — referater fra Nürnberg-prosessen? Vi tillater oss å ha våre sterke tvil om det, eller skulle det muligens forholde seg slik at den hatfylte hjerne til denne president for anti-europeiske spioner ikke skulle være i stand til å huske hva han har lest svart på hvitt, om så bare noen få dager? For på noen annen måte er det ikke mulig å forklare seg følgende uttalelse av lord Wright:

«De moderne lover og sedvaner med hensyn til krig, hvis gyldighet — så langt den rekker — ikke ble bestridt på noen måte, stammer fra Grotius i det 17. århundre, men er i virkeligheten enda eldre.»

Dersom lord Wright hadde skaffet seg kjennskap — om så bare et overfladisk sådant — til de tyske forsvarsadvokaters innlegg (men det er jo klart at han som «dommer i egen sak» ikke behøvde det!), så ville han ha kjent til

at fra tysk side, ble gang på gang den kjensgjerning understreket at på grunn av utviklingen i den moderne krig strakte ikke den hittil gjeldende folkeretts regler til, — den ble ikke respektert av noen av de stridende parter. — Her er bare ett eksempel blant mange:

«Kaptein Kranzbühler sa i sitt forsvar for Dömitz at det ikke var lyktes de internasjonale konferanser å komme til enighet om lovregler for sjøkrigsførselen som imøtekom moderne forhold. Følgelig var det uforenlig med alminnelige rettsprinsipper at medlemmer av de vepnede styrker skulle gjøres kriminelt ansvarlige for det som skjedde.»

Nürnberg, 16. 7. 1946.

Det er neppe mulig at lord Wright har sett så meget som en eneste gang, ja knapt nok på utsiden, et juridisk verk av Hugo Grotius. Hadde han gjort det, ville han ha visst at denne «den moderne folkeretts far» i sine oppfatninger av folkenes felles rett slett ikke tenkte på seierherrenes despotiske rett, som utrydder den beseirede og unnlater å straffe den likeledes forbryterske seierhere. Han tenkte på

det internasjonale fellesskaps rett som eksisterte i det minste fragmentarisk — inntil «forordningen vedrørende Nürnberg-domstolene» så dagens lys og ga folkeretten nådestøtet!

Lord Wright innbiller seg visst at han kan overbevise verden om at utryddelsen av de beseirede «krigsforbrytere» ikke var en «akt av menneskejakt, men simpel rettferdighet».

Men hvor er så den som anklager «bombardørene» Harris, Tedder, Eisenhower, Spaatz, Churchill, Montgomery o.s.v., o.s.v.? Hvor befinner den «simple rettferdighet» seg?

«Det ville jo være merkelig og et brudd på alle regler om hovedmennene, som tilskynner til forbrytelser, skulle gå fri».

Ja, det skal være sikkert, Your Lordship, det er ytterst besynderlig og utenfor alle regler! Men høyst symptomatisk og særdeles karakteristisk for «demokratisk rettferdighet» i vår jødisk-frimurerske tidsepoke...

(Forts. neste nr.)

McCarthy-saken . . .

(Forts. fra side 1)

re Stevens, men dennes nærmeste underordnede, viseforsvarsminister Struve Hensel.

Under forhørene beskyldte McCarthy og hans juridiske rådgiver Roy Cohn, Stevens for forsøk på å stoppe Fort Monmouth undersøkelsene. De hevdet at Stevens juridiske konsulent John Adams blant annet hadde utarbeidet en meddelelse som skulle sendes pressen om at undersøkelsene ved Fort Monmouth var innstillet. Denne opplysning foranlediget en temmelig hissig debatt, det er forståelig, og McCarthy beskyldte arme-lederne for å «dekke kommunister».

At stridens bølger går høyt sier seg selv; det er ikke bare de enkelte parter «prestisje» som står på spill; påstand står mot påstand og den ene part må altså lyve, og det retten prøver å finne ut er hvem som lyver.

Så kommer den bortskjemte millionærdreng — Cohns gode venn — inn i bildet. Og så spørres der:

«Hvorfor bestemte Stevens seg for å fjerne general Lawton, og etterpå forandre mening?

Hvorfor ba Stevnes McCarthy å slutte med Fort Monmouth undersøkelsene?

«Hvorfor ga hærminister Stevens menig Shine så usedvanlig mange fordeler i tjenesten?

«Hvorfor foreslo Stevens for Cohn at de skulle kjøre over til Fort Dix for å besøke David Shine og uttalte ved samme anledning «at han ønsket å si ... hallo til Shine» sammen Cohn og Carr?

Hvorfor lot han seg ved samme anledning fotografere side om side med Shine?

Da dette bilde ble lagt fram i retten, hadde det en sjokklignende virkning; neste sjokk kom da Stevens-tilhengerne kom med påstanden om at bildet var «forfalsket». — Det viste seg nemlig at Carr og oberst Bradley også hadde vært med på samme bilde om klippet vekk. Hvem som hadde gjort dette, syntes å være et mysterium også for McCarthy-folkene. Men det rokker dog ikke ved den kjensgjerning at hærminister Stevens

hadde latt seg fotografere side om side i synlig vennskapelig forståelse med menig Shine, på et tidpunkt da Stevens hevder at Cohn og McCarthy brukte «utilbørlige» metoder og press, for å oppnå privilegier for Shine.

Disse privilegier var også av en slik art at de neppe kan dreie seg om uvillige innrømmelser.

Shines overordnede, generalmajor Ryan fikk således beskjed (fra sine høye overordnede i hærledelsen) om å behandle Shine med ekstraordinær varsomhet. I retten ble opplyst at Shine fikk bruke sin egen skreddersydde uniform i stedet for den regulære, han fikk 15 permisjoner mens andre fikk tre, han fikk tillatelse til å forlate sin post «et urimelig stort antall ganger», han fikk tillatelse til å ta utallige rikstelefonsamtaler — opp til fire ganger om dagen — til sine venninner. — Etter stilltiende overenskomst slapp også Shine å utføre forskjellige ordinære soldatplikter, som å gjøre rent sitt eget rom, pusse sitt gevær og mens resten av kompaniet ble stuvert sammen på lastepplanet, fikk Shine sitte i styrehuset.

Stevens hevder at disse privilegier hadde til hensikt å vise hans gode vilje til å samarbeide med McCarthy.

McCarthy mener at disse privilegier beviser at Stevens og hans medarbeidere på denne måten håpet å bestikke ham til å droppe undersøkelse angående Fort Monmouth, å bruke Shine som en slags «gissel».

Såfremt det ikke skulle dukke opp noe ganske uventet i sakens siste fase er det ikke lett å se hvordan den skal kunne bli avsluttet uten til skade for begge parter, og for republikanerne i sin alminnelighet, da alle sakens hovedpersoner hører til det republikanske partiet.

Det amerikanske magasin Newsweek spår at Stevens vil trekke seg tilbake som hærminister, om ikke straks så etter valget i november. Det antydes også at McCarthy sannsynligvis vil skille seg av med Roy Cohn.

Østeuropeerne samler seg . .

(Forts. fra side 1)

nevner den gamle populære general Sosnkowski som sin etterfølger, vil dette sannsynligvis resultere i at den lovlige polske regjering i London endelig vil bli bestående av representanter fra alle de politiske partier.

Det ukrainske nasjonale Råd valgte på et møte i München i mars dr. S. Wytwycky som president for Republiken Ukraina. Senere ble det dannet en samlingsregjering under ledelse av statsminister S. Sosontin, som er medlem av det ukrainske revolusjonære parti. De fleste av regjeringsmedlemmene tilhører de liberale partier og som har flyktet fra hjemlandet etter at Ukraina ble innlemmet i Sovjet-Samveldet.

Det Ukrainske Nasjonale Råd har utstedt en appell til de russiske politiske grupper

i landflyktigheten om ikke å motarbeide de ikke-russiske nasjonaliteter i Sovjet-Samveldet i deres frihetskamp. — Ukrainernes selvstendighetsbevegelse er, bortsett fra polakkenes, den største, best organiserte og mest handlekraftige av alle bak jernteppet. De rår i hjemlandet over den største militære hjemmefrontorganisasjonen «Den Ukrainske Partisanarmeen» (UPA), som etter sigende skal telle mange hundre tusen mann.

Sovjetrusserne har mange ganger fått føle klørne til de ukrainske partisaner som har nedlagt et stort og heltemodig arbeide.

Det meldes også fra London at en albansk sentralkomite er dannet, bestående av representanter fra alle de albanske politiske grupper i landflyktighet.

Enken etter myrdet NS-mann .

(Forts. fra s. 1.)

felle må henføres under alternativ I. Det må da være klart at staten ikke er rettslig sett erstatningsforpliktet. Det må videre være klart at det ikke er noe grunnlag for billighetserstatning.»

Utvalgets vedtak: Søknaden avslås.

Ovenstående er det som fremlegges for Stortinget, og vi håper at der, når saken behandles, kommer til å bli spurt etter vitneprovet fra den mannen som var tilskuer til likvidasjonen. Stortinget kan ikke godta regjeringsadvokatens tvilsomme uttalelse: «Jeg finner etter dette, idet jeg dog atter en gang vil presisere min tvil, å måtte legge hjemmefrontmannens forklaring til grunn.»

Når regjeringsadvokaten tviler så sterkt, må det bero på at hjemmefrontmannens forklaring ikke er helt korrekt og stemmer lite med øyenvitnets prov.

Riksadvokatens uttalelse om den prinsipielle rekkevidde som vil kunne få konsekvenser for en rekke andre saker, må heller ikke godtas av Stortinget

Det går ikke an å unndra den myrdedes enke og hennes barn en erstatning for konsekvensens skyld!

U R

I vekkerur, stueur og kaminur fører jeg det beste som kan oppdrives, nemlig

— Junghans VEKKERUR

fra kr. 19.— til kr. 32.—.

REISEVEKKER

i skinnnetui til kr. 54.—

KAMINUR (bordur)

fra kr. 179.— til kr. 331.—

STUEUR

fra kr. 182.— til kr. 280.—

ARMBÅNDSUR

kommer ennå meget uregelmessig, men jeg fører alle de kjente merker — Omega, Tissot, Longines, Cyma, Certina, Revue etc. Skriv til meg og oppgi prisklasse De ønsker i ur, og jeg skal ta ut ett som De skal bli tilfreds med. Dette er en tillidssak men lesere av denne avisen kan være sikker på reell behandling.

R. Gjessing

Urmaker
DRAMMEN

Til abonnentene!

Hvis De før eller siden ikke skulle få avisen i posten, bes De underrette ekspedisjonen omgående.

FOLK OG LAND
Kierschowsgt. 5, Oslo.

Hotell Britannia DRAMMEN

**Benytt
HÅNSKOMAKEREN
i Neuberghgt. 15 - Oslo**

**Overrettssakfører
Ketil Harnoll**
Munkedamsv. 5, Oslo
Tlf. 42 21 30

**O.r.sakfører
SOLVEIG STANG**
Alm. praksis.
Bokføring, Mangfoldiggjøring
(Stenslirer).
Konferanse etter avtale.
Tlf. 37 96 26, Bentsebrugt. 16c.
oppg. A. II. Oslo.

Tannlege Maamoen
Hansteensgt. 2
Telef. 44 36 99 - 4443 33

**Tannlæge
MARTIN KJELDAAS**
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

FOLK og LAND

Ansv. redaktør og
utgiver:
FINN BRUN KNUDSEN
Utkommer i Oslo
Redaksjon:
Telefon 55 76 56
Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96

Abonnementspriser:
Kr. 16.00 pr. år, kr. 8.00
pr. halvår. Sverige, Danmark:
kr. 20.00 pr. år,
kr. 10.00 pr. halvår. Utlandet
for øvrig: kr. 24.00 pr. år,
kr. 12.00 pr. halvår. I nøytralt omslag
kr. 30.00 pr. år, kr. 15.00
pr. halvår.

Løssalgsspris: 40 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter
over en spalte

Bruk postgironr. 16450

Sambandstrykkeriet
Oslo